

- И така, приятели... След това, което току-що ви съобщих считам, че всички ние задружно бихме могли да постигнем някакъв прогрес в това тъй любопитно издирване! И преди сме се справяли с отговорни задачи *заедно*. И този път ще се справим. До скоро!

Илейн Клейтън, двадесет годишна млада дама с дълги до раменете руси коси и проникателен син поглед, която напоследък се изявяваше като една от най-влиятелните инфлуенсърки в световен мащаб, прекрати паралелното си живо включване в няколкото си популярни социални мрежи. Пое си дълбоко въздух и се загледа с надежда към хората, които се намираха отстрани на нея в обширния хол на имението “Джейвика” - Трой, Селесте, Амбър и Тифани.

- Е... надявам се да се получи!

- Не знаеш колко сме ти благодарни! - възкликна Амбър и се изправи от креслото, на което бе седяла до този момент, за да отиде да се настани до младата инфлуенсърка на широкия диван и да я прегърне. - Твоето влияние сред посетителите на огромните платформи е доказано. Макар и да не е много прието да го казвам като лице на реда, но подобно влияние понякога би могло да спомогне отключването на някои отговори повече, отколкото самите лица на реда.

- Това е най-малкото, което бих могла да направя - каза Илейн и се изправи, след което си взе по една прегръдка и с останалите около себе си. Взе дамската си чанта и с нея се насочи към изхода от къщата. - Ще ви държа в течение с всичко, което последователите ми евентуално биха открили.

Изпълнени с признателност, трите жени и единият мъж я изпратиха с погледи. Тогава Тифани също взе своята чанта и каза:

- И аз вече трябва да тръгвам за университета - не ми се иска да закъснявам още от първите дни.

- Благодаря ти, че повика Илейн - каза Амбър, като се прегърна и с нея.

- Тя щеше да откликне и на вас, дори да не сте й братовчеди - отбеляза подсмехната Тифани, после въздъхна. - И тя, също като много други хора, които работят над случая, са наясно колко все по-сериозен става той. А сега, когато най-вероятно са ни останали само два саркофага за откриване, е изключително важно да ги издирим възможно най-скоро - било то сами или с помощта на някой от последователите на Илейн.

- Дано някой да не злоупотреби с информацията, която дадохме на света току-що - каза някак колебливо Селесте.

- Не сме им казали нещо много повече от това, което вече знаеха от официалните репортажи за първите два открити саркофага, които направихме още преди да станем съвсем наясно, че може да са обвързани със случая на изчезването на Матео и Тайен - успокои я съпругът ѝ. - Дори не сме им съобщили теорията си за тази потенциална връзка - не ни се иска да създаваме напразни надежди на някого преди връзката да е напълно сигурна.

¹ Тази глава съдържа герои и/или сцени, споделени с авторката Марина Соколова

- За всеки случай съм впрегнала някои от най-добрите екипи да проучват различни местности от Антарктида и Африка, а също и потенциални легенди, които биха могли да са ни от полза - каза Амбър. - Аз самата мисля да се включа в търсенето скоро.

- Бихме желали да дойдем с теб! - възкликна Селесте.

- Не... - поклати агента на ФБР. - Съжалявам, не искам да изглежда, че подценявам възможностите ви и изначалната ви обвързаност със случая, но вече твърде много ви позволявах като цивилни да участвате в мисия за обучени хора. Не бих желала да ви излагам на каквато и да е опасност като ви водя по неизследвани африкански джунгли и савани, или вкочаняващи дори кръвта зони на Южния полюс.

- И какво се очаква от нас - просто да си стоим въщи и да чакаме? - Селесте не изглеждаше никак довольна.

- И вие бихте могли да бъдете от някаква полза, разбира се. Върнете се към разкопките си в покрайнините на града и в Мари. Проучете до възможно най-големи детайли всичко, което може да се окаже свързано със саркофазите и с изчезването. И при най-малкото откритие ми сигнализирайте.

Племенникът на жената и неговата съпруга се спогледаха. Личеше си, че за тях подобна дейност би граничела с бездейност, но решиха да не спорят с Амбър. Само кимнаха, след което изпратиха и нея, и Тифани, до изхода от къщата си.

След като Трой затвори вратата зад тях обаче, двамата със Селесте се спогледаха с твърде еднозначни погледи.

- Няма да я послушаме, нали? - попита мъжът, подсмехнат, а жена му, клатейки главата си, беше повече от категорична:

- Никакъв шанс.

Междувременно, в гимназията “Стенли Харисън” ученици и учители се подготвяха за първия пълноценен учебен ден.

Нашите познати тийнейджъри, които приспадаха към паралелка В, вече се намираха в кабинета по Физика, с какъвто час се очертаваше да започне учебната им година. Както винаги по-неудържимите ученици като Тод Кенеди, Лойд Терънс и компанията от грубияни на втория седяха на най-задния ред, където обикновено очите на преподавателите невинаги можеха да забележат някои от непозволените им деяния - като например това да преписват по време на контролно или пък да си взимат по някое и друго специално бонбонче с марихуана. На реда пред техния и сега, също като предишни години, се намираха някои от популярните мажоретки, сред които Савана Гордън и най-добрите ѝ приятелки Джени и Ванеса. Други наши познати пък - Кейлъб и Дайами - седяха значително по-напред, на втория чин вдясно от учителското бюро. Хоуп и Харисън, които от тази година щяха да бъдат част от този клас, се намираха на първия ред, където компания им правеше и едно лъчезарно, добро момиче с дълги, тъмни коси, с което двамата, а и не само те, имаха вълнуващи спомени от лятото. Тя всъщност беше сестра на младия мъж, а името ѝ бе Одри.

Повечето хора от класа вече познаваха двамата нови ученици, макар и те така и да не се бяха появили на официалното откриване вчера - затова и не се бе наложило те да се появяват заедно с учителя, който да ги представя. За сметка на това всички получиха неочаквана изненада при появата на преподавателката им по Физика, която бе и техен класен ръководител - и не става въпрос за появата на още един от познатите им съученици, който се завръщаше в този клас след няколко години отсъствие и който влезе в стаята буквално в минутата преди да започне часа.

Брейди, който дълго се бе чудил дали да дойде на училище или да си остане във вкъщи под претекст, че все още е 'стресиран' заради агресивната случка от вчера (каквото действително си беше донякъде), в крайна сметка бе решил, че няма да постигне нищо ако не се изправи очи в очи с проблемите си. Затова, с опита си да изглежда уверен и да не създава у съучениците си впечатлението, че се завръща в техния клас като някой жалък, смачкан задръстеняк, младежът дори пристъпи в класната стая с изненадващо уверена стъпка - а първата му работа бе да погледне накриво Лойд и бандата му, намиращи се на последния ред. И те самите се загледаха в него, при това с дори още по-намръщени и проблясващи от гняв погледи, но не казаха нищо, нито пък станаха от местата си - след като вчера едвам се бяха разминали от изключване от училището щеше да им се налага да са по-умерени спрямо Брейди Ейбрамс.

Разбира се, новопоявилият се тийнейджър нямаше как да не съчетае погледа си и с този на намиращата се буквално пред Лойд млада дама, която се намираще в основата на неволите му - Савана. И сега, също като вчера, тя го гледаше с далеч по-трепетен поглед от обичайния ѝ безразличен към него. А и той нямаше как да не потрепне щом я видя - бързо обаче реши да се извърне настрани и да се настани на обичайния си чин - точно до Одри, която, също като много други от намиращите се тук, изпитваше искрена загриженост към него.

- Как си? - в статута си на дългогодишна приятелка на него и неговото семейство, тя протегна ръката си към неговата, за да му даде от подкрепата си.

Брейди обърна лек, признателен поглед към нея и дори ѝ се усмихна бегло.

- Добре съм. Благодаря.

- Държа да знаеш, че можеш да разчиташ на мен ако имаш нужда да си поговориш с някого - за каквото и да било... - рече тогава момичето.

- Знам го дори и без да се налага да ми го казваш - усмивката на Брейди се увеличи, а признателният му поглед стана по-ярък. - Ти и семейството ти винаги сте били сред онези приятели на мен и моето семейство, сред които не съм имал съмнение, че бих намерил добър и разбиращ събеседник.

При последните думи реши да обърне поглед и към Харисън, когото макар и още да не познаваше толкова добре, също вече усещаше като такъв човек. Погледна и към други от дружелюбните си познати роднини в стаята, сред които и Хоуп, Кейлъб, Дайами, Тод и Джени. И, може би за първи път след случилото се вчера, Брейди почувства, че съвсем не беше сам в тази иначе потискаща атмосфера на училището, в което предния ден той се бе завърнал по не най-бляскавия начин.

През цялото това време един от погледите на присъстващите обаче неизменно следеше този на самия младеж. И не ставаше въпрос за грубия такъв на Лойд или някой от

компанията му, които дори се опитваха да не гледат към младия Ейбрамс, за да не се дразнят допълнително - а за този на Савана. Дори когато се правеше, че говори с приятелките си или че е съсредоточена в нещо на хиперфона си, младата дама не можеше да спре да мисли за Брейди и да влага желание в това да съзерцава, било то с основното или с периферното си зрение. Същата тя се почувства ужасно нелепо, когато по едно време, докато тайно наблюдаваше близостта между него и Одри, през гърдите и стомаха ѝ премина едно чувство, което не бе изпитвала никога досега и в никакъв случай не си бе представяла, че би могла да го изпитва към *него*. Към Брейди Ейбрамс...

Ненадейно разговорите и вълненията на всички в стаята се измениха, когато през вратата влезе и преподавателката по Физика и техен класен ръководител - Едуина Флокнър, същата онази респектираща учителка, която вчера навреме се бе притекла на помощ на Брейди. Тя обаче не беше сама, а в компанията на друга удивително хубава млада дама. Бе фина и облечена изискано тийнейджърка с дълги, тъмни коси и заплениващ син поглед. Не едно от момчетата, а и някои от момичетата, мигом се загледаха в нея с особен интерес.

- Здравейте, ученици! - в този момент госпожа Флокнър поздрави класа. - Време е пълноценно да започнем новата учебна година! Преди това бих желала да вметна две неща. За първото вероятно се досещате, че е обвързано с обезпокоителната случката от вчерашното откриване... - тук тя отправи мек, съчувствен поглед към Брейди и корав такъв към Лойд. - Няма да навлизам в подробности, нито да говоря с имена, защото така или иначе вероятно всички сте запознати със станалото. Само държа дебело да подчертая пред всички вас, че "Стенли Харисън" винаги е било училище, което следи стриктно спазването на правилата и по никакъв начин не толерира агресията. Ако в бъдеще някой от вас почувства, че е попаднал в клопката на физическо или вербално потисничество от страна на други лица - били те ученици, учители или други хора - винаги може да разчита на мен и на много други съвестни представители на учителския колектив. Най-важното е да знаете, че не бива да се тревожите *да говорите*... Защото ние *ще ви чуем*...

Пое си дълбоко въздух, което дори се чу наред с настъпилата пълна тишина, в която дори Лойд Терънс и бандата му се опитваха да усмиряват тежкото си гневно дишане. След това учителката измени изражението на лицето си от сурово към меко, дружелюбно - с каквото погледна и непознатата тийнейджърка.

- А сега - към другото нещо, с което е редно да ви занимава преди да започнем с уроците. Доколкото съм наясно повечето от вас вече се познават с трима от учениците, които се зачитат за нови попълнения към нашия клас - Брейди Ейбрамс, Хоуп Годхънт и Харисън Фалкън - тя погледна към въпросните, после отново се загледа в непознатото момиче до себе си. - Но сега ще ви запозная с другата ни нова ученичка, която, доколкото ми е известно, не се познава с никого тук. Това е Хейдън Олсън. Доскоро е живяла в Охайо, но от днес вече ще е, надявам се, бляскаво ново попълнение на нашата елитна гимназия в Кънектикът. Всъщност, не от днес, а от вчера, когато беше официалния старт на учебната година, но госпожица Олсън не можа да присъства по една безкрайно уважителна причина, за която ще ѝ позволя да ви сподели сама.

Учителката се усмихна на Хейдън и отиде да седне зад бюрото си. Новата ученичка, от своя страна, макар и да си й личеше колко развълнувана бе, дари със своята усмивка целия клас. Каза:

- Здравейте! Както вече знаете, името ми е Хедър Олсън и идвам от Охайо. Там още от малка се занимавам с една кауза, която реших да продължа и тук и за която съм благодарна, че г-жа Флокнър ми позволи да представя и пред вас. Става въпрос за приютите за животни. Винаги ми е било мъчно, че, колкото и модерни и добре оборудвани да са те към днешна дата, си остава факт, че горките бездомни животинки, които по една или друга тъжна причина се озовават в тях, са затворени в клетки, в които не е ясно каква ще бъде съдбата им. Вчера посетих най-големия подобен приют в Уест Порт - "Харланд Потърс" и се записах като доброволец в същата кауза, чийто успех съм наблюдавала с години в родния ми град в Охайо. Каузата включва разхождане на някои от животните извън оковите на техният затвор - разбира се, иде реч за онези от тях, за които персонала предварително се е уверил, че не биха били агресивни към света навън. Същите те получават шанса не просто да получат глътка свеж въздух и да се разхождат като нормални животни със стопанин, а и да бъдат 'представени' пред хора, които потенциално биха се заинтересували в осиновяването им. А за останалите - онези, по-агресивните - също се съграждат планове на база възможността някак настроенията им да бъдат изменени и съответно въпросните също да получат шанса някак да бъдат въведени 'в обществото'. Защото... всеки заслужава шанса за по-добро бъдеще, нали?

Надали е нужно да се отбелязва колко много от присъстващите в стаята бяха удивени от излъчването и слова на тази и без друго впечатлила ги още с влизането си красива млада дама. Без спор позицията на Хейдън спрямо благотворителността бе успяла да я покаже от добра светлина пред всички още от първия ѝ ден в това училище. Всъщност, почти пред всички.

Имаше някои, като Савана Гордън, които гледаха доста накриво това момиче и не изглеждаха особено доволни от вниманието, което то получаваше - особено от едно конкретно момче на първия ред...

- Е... това е, което исках да ви кажа - възкликна тогава Хейдън, с лъчезарна усмивка. - Който пожелае по някакъв начин да участва в тази или някоя от другите каузи, които обмислям напоследък - може да ми каже. Благодаря на всички ви за вниманието!

Дамата се насочи към най-близкия празен чин, на който се канеше да седне - и който всъщност се намираще точно от другата страна на този на Брейди - но изведнъж получи изненадващи овации. Те бяха подкарани първо от двама от наследниците Годхънт в класа - Кейлъб и Хоуп - и седящите до тях Дайами и Харисън, а в последствие последвани от почти целия клас. Почти.

Хейдън, която действително не бе очаквала появата ѝ в новото ѝ училище да бъде приета толкова радушно, си позволи да обозре с широка, признателна усмивка всички преди да най-накрая да отиде да се настани на въпросния чин.

Още докато се настаняваше на него, нейният поглед се срещна с този на момчето в съседство - Брейди. Той също гледаше към нея с възхищението, с което я гледаха почти всички наоколо. Младежът не можа да се въздържа и да не я заговори, особено щом тя така или иначе седеше толкова близо до него:

- Забележителна реч!
- Благодаря - отвърна подсмехната и някак срамежлива Хейдън.
- Аз съм Брейди Ейбрамс, приятно ми е - младежът протегна ръката си към нейната,

а тя я стисна, но точно когато се намери да му отговори, госпожа Флокнър се обади откъм учителската си трибуна и официално положи началото на същинския час.

Все пак, в отговор на дружелюбното му посрещане, Хейдън дари момчето с една по-специална усмивка - която несъмнено му създаде приятни чувства и остана да поддържа новопоявилото се приятно настроение у него дори когато преподавателката изненада всички като им съобщи, че в следващият им общ час след междучасието ще им се наложи да направят тест-входно ниво.

Самото междучасие дойде доста бързо, тъй като темите по Физика, с която госпожа Флокнър започна да запознава тийнейджърите, бяха доста интересни. За някои от нашите млади герои денят поначало бе изпълнен и с трепетите на интерес към нещо, за което нямаше как те да не заговорят още щом кратката им почивка дойде.

- Хей, Брейди... - Кейлъб заговори своя племенник тъкмо когато и двамата, заедно с Дайами, Хоуп, Харисън и Одри излизаха от стаята, за да се поразтъпчат. - Все още не си се отказал да идваш с нас довечера, нали?

- Да се откажа да дойда на тъй дълго чакания тазгодишен комик-кон? - Брейди си позволи да се засмее. - И най-големите грубияни на света не биха могли да ми прецакат настроението *чак толкова*, че да пропусна подобно събитие!

Кейлъб кимна с ведро изражение. Точно тогава обаче погледът му попадна на новата им съученичка Хейдън, която тъкмо също излизаше от стаята, загледана в екрана на хиперфона в ръката си, от който препрочиташе това-онова като за предстоящия тест.

- Хм... - младият Годхънт притвори леко очите си, в които се появиха особени проблесци. - Дали да не поканим новото момиче с нас? Тъкмо ще ни разкаже повече за програмата с приютите, за която ни спомена. Бих се включил в каузата.

- Ами... - Брейди се загледа към Хейдън колебливо, но с някакъв трепет. - Аз вече се запознах с нея. Бих могъл да я поканя...

Още докато изричаше тези думи, той вече пристъпваше към нея. А тя, когато го забележа, му се усмихна отново по същия си благ, дружелюбен начин.

- Брейди, нали? - каза му тя.

- Да - кимна момчето и се загледа в другите тийнейджъри от компанията си. - А това са някои от най-близките ми роднини и приятели - Кейлъб, Хоуп, Дайами, Одри и Харисън.

- Приятно ни е! - с въодушевление Кейлъб протегна ръката си към момичето, за да се здрависат.

- И на мен също! - отвърна ведро тя, а междувременно Брейди поясни, в типичния си леко срамежлив тон:

- Ние тъкмо се чудихме дали... освен забележителната ти работа в сферата на благотворителността, се интересуваш и от... някои по-развлекателни неща? - и преди младата дама да се е почувствала объркана какво имаше предвид той, момчето продължи - И по-точно - комикси. И супер герои. И герои от хитови франчайзи... Така де, имах

предвид дали ти се идва с нас на тазгодишния комик-кон в центъра на Уест Порт довечера?

Хейдън запримига с възмущение - явно не бе очаквала, че социализирането с новия ѝ клас щеше да тръгне толкова добре още от първия ден. Съответно и отговора ѝ нямаше как да бъде различен:

- Аз... не бих могла да кажа, че съм запален почитател на този тип култура... но има неща от нея, които ми харесват - особено онези филми, които излизат напоследък. Не бих могла да скрия, че също така един от копнежите покрай идването ми в Уест Порт е да видя и тукашния *истински* супергерой, за когото из целия свят се носи слава, че защитава града - Е-Рей Мен.

- Като се поразмотаеш повечко из града със сигурност ще го видиш да прелита над теб някой път - отбеляза Кейлъб. - Но дотогава и измислените герои биха могли да те грабнат доста ако дойдеш с нас на изложението!

- Разбира се... Ще дойда! - възкликна Хейдън.

- Чудесно! - зарадва се искрено Брейди.

И така, след като вече бяха започнали да приобщават новата ученичка към своята компания, въпросните тийнейджъри, а и някои други техни съученици, с които обичаха да прекарват времето си, дори поведоха Хейдън надолу по коридора - по посока на малкото заведение на приземния етаж на сградата, където често обичаха да ходят като за някоя и друга свежа напитка.

Не предполагаха, че зад тях, от същата стая, в която се провеждаха първите им уроци за деня, бяха излезли още три почти момичета, най-изявената сред които - Савана - дори бе дочула разговора им от преди малко. Същата тя сега гледаше с проблясъци в полупритворения си поглед как по-голямата група тийнейджъри се отдалечаваше надолу по коридора, а сред тях Брейди и Хейдън изглеждаха най-разпалени в новите си разговори.

И ето - онова чувство отново премина през тялото на Савана. А този път тя не можа да го контролира - затова съзнанието ѝ набързо измисли една инак нетипична за нея идея, която предложи на двете си най-добри приятелки Ванеса и Джени:

- Момичета... какво ще кажете днес да пробваме нещо ново след училище... - погледна ги с тънка усмивка и с нов проблясък в погледа. - Да отидем на... комик-кон.